

Rui

En toen waren ze ineens allemaal weg, de vogels. Onheilspellende stilte hing er, al weken. Hoe weelderig begroeid ook, onze tuin was kennelijk geen geschikte habitat meer. Waar waren ze in vredesnaam gebleven? Een enkele groezelige ekster en wat verfromfaaide kauwtjes zagen we nog, maar dat zijn nou net niet onze favoriete vogels. Dat zijn de vooral merels, lijsters, koolmezen, roodborstjes en tortelduifjes, en die waren in geen velden of wegen meer te zien. Of te horen. Wat hadden we gedaan dat ze ons plotsklaps links lieten liggen? Of lag het niet aan ons, maar aan die @\$%!& eksters met hun doordringende gekrijs? Hadden de kauwtjes hun buurtterreur zodanig opgevoerd dat het de andere vogels teveel was geworden? Kwam het door het groeiend aantal (zwerf)katten in de buurt, die regelmatig in onze tuinen schooieren? Of was nu dan toch het Einde der Tijden aanstaande – dieren voelen dat immers eerder dan wij mensen?

Allemaal vragen en speculaties waar we niet verder mee kwamen, maar we zaten intussen wel met een desolaat lege tuin.

Er zat niets anders op dan deskundigen te raadplegen. Vogeldeskundigen zitten bij de Vogelbescherming, dus legde ik het probleem online aan hen voor. De volgende dag had ik al antwoord: 'Kenmerkend voor deze tijd van het jaar. De vogels zijn namelijk in de rui. Ruien kost veel energie en dat maakt ze kwetsbaar, omdat ze slechter kunnen vliegen. De meeste vogels houden zich daarom gedeisd, ze hoeven bovendien geen territorium te verdedigen of een vrouwtje te veroveren. Ze lijken verdwenen, maar dat is niet zo; ze zitten op een beschutte plek verstopt zodat ze niet ten prooi vallen aan roofdieren.' Raadsel opgelost! Ze zijn dus helemaal niet weg, maar zitten bibberend in de heg, hopen dat niemand ze ziet. Met dank aan de Vogelbescherming voor hun heldere uitleg.